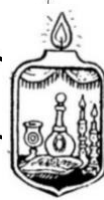

זיכני בורא עולם ברוב חסדיו
לכתוב ולהוציא לאור את העלון
"נר לשולחן שבת"
עתה הגענו לעלון 700!
מה יתן ה' וכה יוסיף עלינו
ברכה שפע וכה להמשיך
ולהפיץ תורתו המשמחת

נר לשולחן שבת

פרשת בהעלותך

גליון 700

בכל עניני העלון
נתנאל רזונבליט
0556764501
ner4499@gmail.com

"על פי ה' יסעו בני ישראל ועל פי ה' יחנו". (ט"ה)

מעשה בתלמיד חכם נכבד מירושלים שנסע לחו"ל לאסוף כסף לשיבתו. במטוס פגש בגאון רבי דן סגל. החלו לשוחח בדברי תורה, בין הדברים הזכיר כי זו הפעם הראשונה שהוא נוסע לחו"ל לאסוף כסף, וסיפר על החששות המקננים בליבו.

אמר לו רבי דן: "עצה לי אליך, כשאתה נכנס לגבירים לבקש מהם תרומה, אל תדבר אל הגביר, דבר אל הקב"ה ישירות, הגביר רק שומע!!!"

אותו תלמיד חכם עשה כדבריו, ואכן ראה ברכה מיוחדת, בכל כתובת קיבל סכום יפה מאד.

במהלך שהותו בחו"ל הגיע לאדם עשיר, שבשעה שנתנו לו בארץ את כתובתו, אמרו לו כי העשיר הזה תמיד דורש בשלומך ושלוש משפחתך.

סיפר אותו תלמיד חכם: "הפעם הרגשתי אני בא בזכות עצמי, אני אדבר אליו כחבר..."

נכנסתי לביתו של אותו גביר ואכן כיבד אותי כראוי, ושאל בשלומי, ומה מעשי, ואמר כי מאד היה רוצה להשתתף ולזכות בהחזקת הישיבה. הרגשתי סוף סוף "יש לי עם מי לדבר", ודיברתי אליו כחבר שיעזור לי.

ואז כשסיימנו, הלה הוציא מכיסו שטר של ... חמש דולר ונתנם לי!!!"
(נר לשולחן שבת)

"רפא נא לה"

קורונה - נקיון - שטיפת ידיים - הגיינה = זה תמיד טוב

"סבא, הגה"צ רבי אליהו לאפיאן היה מקפיד שלא לנשק תינוקות!
היה מורה לנו לנכדיו 'אל תנשקו אותם!' היה מאד מקפיד עלינו בזה. כשהיה רואה שמנשקים תינוקות, היה כועס וצועק "אתם מעבירים להם מחלות!"
(נר לשולחן שבת" מפני נכדו הג"ה א"פ)

הרב ר' אריה גולן (גולומבק) איש תם וישר, בחייו היה מרבה לעורר את הסובבים אותו על מעלת עניית אמן כהלכתה. בסוף ימיו חלה ר' אריה באלצהיימיר, ואושפז בבית חולים גריאטרי. כדרכה של מחלה זו אט אט התדרדר מצבו, עד שבשנותיים האחרונות לחייו הקשר בינו לבין סביבתו נותק לחלוטין.

במוצאי יום כיפור שנת תשס"ו, השנה האחרונה בחייו, בא בנו לבקרו בבית החולים. האחות שראתה את הבן, פנתה אליו בשאלה, אם זה אביו. משהשיב בחיוב, סיפרה לו דבר מופלא: "בליל היום הקדוש היא באה לתת לאביו זריקה, לפתע זעק ר' אריה לעברה: "יום כיפור! יום כיפור!"

אותה אחות היתה רחוקה מאד מיהדות, אך הדבר השפיע עליה עד מאד. היא הזדעזעה - אדם במצבו, אשר שר השכחה שולט עליו, ובכל זאת יום הכיפורים בעצמותיו!!!

המשיכה האחות וסיפרה כי מיד קיבלה על עצמה להפסיק לעבוד בשבתות וחגים, וכבר ביום כיפור הזה ביטלה את התורנות שהיתה מיועדת לה!
(נר לשולחן שבת" מפני ידידי הרה"ג ד"א)

קברות התאוה כפשוטו!

סיפר הר"ר נפתלי יעקובסון: "בעת שירותי ב"חברא קדישא" הצבאית העבירו אותנו קורס באוניברסיטת תל אביב. באחת ההרצאות הראו לנו ריאה של מעשן. שחורה כזפת! לאחר ההרצאה היתה הפסקה ויצאנו החוצה להתרעננות, היו אי אלו מבין השומעים שעישנו..."
(נר לשולחן שבת)

אחות ידידי, בהיותה ילדה קטנה חלתה בעיניה, הם התנפחו ולא ראתה. אביה, רבי מרדכי הלך למרן הסטייפלר וביקש ישועה וברכה. הסטייפלר לקח חתיכת נייר, קרע אותה לפיסות קטנות ואמר לו למרוח על עיניה משחה מסויימת בגודל של הנייר הזה ובעזרת ה' תתרפא. הסטייפלר אף נקב את השעה בה תתרפא!

רבי מרדכי הלך לבקש מהרופאים מרשם למשחה הזו, כדי שיוכלו לקנותה בבית המרקחת. אלא שהרופאים התנגדו נחרצות. הזירוהו: 'אתה מסכן אותה, אתה תעשה אותה עיוורת!' אולם אמונת חכמים חזקה יותר. הלך לרחוב רשב"ם, לגמ"ח של רוטשילד. כאשר שמעו שזה הרצפט של הסטייפלר, נתנו לו את המשחה גם ללא מרשם רופא - כאשר אמר רבינו כן היה!!!
(נר לשולחן שבת" מהאח, ידידי הרה"ג י"א)

פעם הוצרך הגאון רבי חיים גריינימן להתקשר לרופא בשעה מאוחרת בלילה. חיפש את מספר הטלפון לראותו כתוב. תמה אחד הנוכחים, וכי רבינו אינו יודע את המספר בעל פה, הרי מדבר איתו עם הרופא הרבה!?

אמר רבי חיים: "ודאי יודע אני את המספר בעל פה, אבל לפעמים אפשר לטעות, וכשמצלצלים בשעה שאנשים ישנים וטועים ומגיעים לאדם אחר, הרי עוברים על גזל שינה!"
(מילי דהספידא)

להשלים את עוצמת הסיפור נביא בזה מעשה נוסף - פעם הגאון רבי חיים גריינימן קרא לנכדיו, הטיל עליהם משימה, להתקשר לאנשים, להזמין לשמחה. לכל אחד הקריא עשרה מספרי טלפונים. הוציאו הנכדים עט. התבונן עליהם כולו תמה ואמר: "עשרה מספרים אי אפשר לזכור! לכן, לכו..."
(נר לשולחן שבת)

היה זה בקיץ תשע"ג, יהודי מצרפת נכנס אל רבינו שר התורה לבקש ברכה לחברי קהילתו. רבי חיים ענהו בחביבות, על כל שם שהזכיר בירך כבקשתו, פרנסה טובה, שידוך טוב, וכדומה, והנה בשם האחרון בירך ברכת 'רפואה שלימה'. נדהם היהודי ואמר: 'לא, הוא מבקש על פרנסה'. שוב אמר רבי חיים 'רפואה שלימה'. כשיצא מיד התקשר לביתו בצרפת. ענוהו, כי לפני כמה שעות ארעה תאונת דרכים והלה נפצע...
(נר לשולחן שבת" מהרה"ג ימ"ג)

מתוך מודעה בעיתון שפירסם הגאון רבי אריה לוי כהכרת טובה לבית החולים "ביקור חולים" לאחר אישפוזם של אשתו וילדיהם, רבי שמחה שלמה ואחותו עטיל, לימים הרבנית פלצינסקי שחלו בטיפוס ברכת הודאה - אברך את ה' אשר גמלני כל טוב!

מעמקי לבי אביע בזה תודתי וברכתי לכבוד ה"הנהלה הרחמניה" הנהלת בית הרחמים והחמלה, בית החולים הציבורי "ביקור חולים הוספיטל" לרופאים הנכבדים ובראשם אסיא דרחמנא הרב והחכם הגדול ד"ר א. מזיא, לאחיות הרחמניות וכל פקידי בית החולים שעמלו ויגעו לטובת ביתי ובני ביתי במשך שלשה חדשים ששכבו בבית החולים הזה במחלקת הטיפוס ויצאו ב"ה בריאים ושלמים.

הלא הם: אשתי החשובה בת גדולים וטובים מרת צפורה חנה בת הרב הגאון ר' דוד הי"ו, בתי העדינה מ' עטל ובני בן פורת שמחה שלמה הי"ו, יתברכו כולם בברכה משולשת האמורה בתורה, וה' הטוב ישלח רפואה שלמה לכל חולי הבית, יסיר כל מחלה מקרבנו ויפרש סוכת שלומו על כל עמו ישראל ועל ירושלים. כעתירת החותם בתודה וברכה, אריה לעווין.

(שמחת שלמה" כי תצא תשע"ו - צילום העיתון נמצא בגנזיו של הגאון רבי שמחה שלמה לוי)

מפסקי מרן הגאון רבי שלמה זלמן אויערבאך בעניני רפואה

בעקבות הקורונה...

אדם בריא אשר יש חשש שיחלה במחלה מדבקת שעלולה לסכן את חייו, מותר לחלל את השבת בנסיון למנוע זאת.

לכן מותר להעביר במכונית לבית חולים חולה במחלה מדבקת שאי אפשר להחזיקו במקום מבודד עד צאת השבת, אף אם הוא עצמו כבר יצא מכלל סכנה, ורק קיים חשש שהוא ידביק את בני ביתו, ומותר לעשות כן גם כאשר כלל לא בטוח שהמעשה אמנם יעזור למנוע את הסכנה. (דיני רפואה בשבת" פ"א)

אין רופא בית חולים או קופת חולים המקבלים משכורת נקראים "רופא חינום". רופא חינום הכוונה למשל לרופא המטפל בבן משפחתו או בחברו ללא כל תמורה כספית. (נשמת אברהם ח"ו"ת"ם)

נשאל מרן אודות הוראתו לאחות שיש לה משמרת בבית החולים בשבת, שמותר לה לנסוע עם נהג נכרי הלך וחזור. וכתב להשיב: "נכון, כמוכן שזה רק אם קשה לה ללכת ברגל".

"יודעים אנו בבירור שלצערנו בזמננו עלולים רבים להמנע מלבוא לבית החולים אם יצטרכו להשאיר שם בתנאים לא נוחים, ויש לי על זה יסודות נאמנים, ולכן הקלו בדרבנן לנסוע עם גוי, אבל לא שמותר לחלל שבת גם על ידי ישראל". (שמירת שבת כהלכתה" מ"ז)

בשבת, מותר לאחות התורנית להרים את הטלפון בבית החולים, בכל מקרה בו קיים חשש לסכנת נפשות, אף אם לא כל השיחות יהיו לצורך.

בשיחה אשר יש בה צורך, מותר לאחות לומר "שלום", או "תודה רבה" בגמור השיחה. (מדריך הלכתי לאחות בבית החולים)

מותר לחלל את השבת ולהזריק זריקת מורפיום תוך ורידית, לחולה שיש בו סכנה המתייסר בכאבים, שהרי גם כאבים חזקים עלולים לסכן חיי אדם. ולכן מסתבר שכל דבר שמרגיע את כאביו יש בו משום ספק הצלת חיי שעה, ולכן חייבים לטפל במכאוביו בכל מצב. (שמירת שבת כהלכתה" ל"ב ק"ג, נשמת אברהם" ח"ה)

מי שנפצע על ידי ברזל וכדומה, כשדעת הרופאים הוא זקוק לזריקת טטנוס, הנה אם המוכה לא מחוסן יש למהר ולנסוע כרגיל לבית החולים או למוקד בלי שינויים. אך אם המוכה מחוסן, אפשר גם ללכת רגלי לקבל הזריקה, כי הסכנה היא רק כאשר יעברו עשרים וארבע שעות. (שולחן שלמה" ח"א"ס)

מחלת ה"פלצת", טטנוס באה מחיידקים שנמצאים לרוב באדמה, לאחר כניסתם עמוק לגוף, כעבור כמה ימים הם מפרישים חלבון רעיל, ההורס את תפקודה של מערכת העצבים. הנדבקים במחלה זו נמצאים בסכנת חיים, וכמחציתם מתים למרות הטיפול הנמרץ. החיסון לפני הפגיעה גורם שהנוגדנים מסלקים מיד את הזיהום.

במשך השנים, בדרך כלל כעשר שנים כמות הנוגדנים יורדת. בפגיעה רגילה נותנים חיסון תוך יממה, ופעולתו לאחר כמה ימים. אך בפגיעה חשודה להדבקה בטטנוס מזריקים חיסון שונה לגמרי הפועל מיידית. (הקדוש הר"ר ד"ר דוד אפלבאום ה"ד - הלכה ורפואה" ח"ה)

כשיש צורך בניתוח שאינו דחוף, אם יש אפשרות, צריך לקובעו לתחילת השבוע. אמנם, אם היום הקבוע של הרופא המומחה הוא רק באותם הימים הסמוכים לשבת, הרי זה מותר כמו במקום מצוה, ועצם הניתוח הוא צורך חשוב. (שם ל"ב צ"ז)

כמוכן שאם יש לחולה כאבים, הרי זו מצוה להקל עליו בדרך האפשר, כולל ניתוח, וכפי שאנו נוהגים למול אפילו בערב שבת גם מילה שלא בזמנה, הוא הדין ניתוח שאינו דחוף, אם החולה סובל, מותר לערוך ניתוח בימים הסמוכים לשבת. (לב אברהם" ח"ב)

מותר לרופא ללמוד ספרות מקצועית בשבת, ועושה בזה מצוה, כי בכך יוכל לסייע לחולים. אבל סטודנט לרפואה צריך להחמיר ולא לעיין בספרי רפואה, כי אינו מטפל כעת בחולים, והקריאה אצלו היא כדי להתלמד, ואסור לעבור אפילו על דרבנן כדי להתלמד להיות לרופא. (נשמת אברהם" או"ח ש"ז אבה"ז" ד)

לחולה שצריך לאכול לפני תפילת שחרית - יתכן שנוון לומר דבר בקשה, כגון "שמע ה' וחני ה' היה עוזר לי". (שם ח"א)

מצוות ביקור חולים כלולה בעשיית חסד, והיינו לעשות נחת רוח לחולה, וכן לעשות צרכיו ולבקש עליו רחמים, ולכן אם הביקור אינו נוח לחולה או בלתי אפשרי, ודאי שגם לשוחח איתו בטלפון היא מצוה גדולה וכלול הדבר במצוות ביקור חולים. (שולחן שלמה" ח"א ועיין בשו"ת "אגרות משה" יו"ד ח"א ובשו"ת "מנחת יצחק" ח"ב)

פשוט שכמו שמותר בניחום אבלים לאנשים לנחם את הנשים, כך גם בביקור חולים. אך כל זה הוא רק כדי להתפלל עליה או לראות מה היא צריכה, ולעזור באופן המותר, ולא להרבות בשיחה. (נשמת אברהם" יו"ד, שולחן שלמה" ח"א)

וכדברי "ערוך השולחן": "מבקר איש לאישה ואישה לאיש, ובלבד שלא יתייחדו לבדם". (יו"ד של"ה י"א)

מתוך הערת מרן על דברי הגאון רבי אליעזר יהודה וולדנברג שחידש שאין דין ביקור חולים מאישה לאיש. (שו"ת "ציץ אליעזר" ח"ה)

מי שעומד אצל החולה ומתפלל עליו אין צריך להזכיר את שמו, וראיה ממש רבינו שהתפלל א'ל-נא רפא... ולא הזכיר את אחותו מרים, אבל כשאנשים עומדים אצלו יש להזכיר את שמו. (הלכות וכוונת מהר"ש מנישטט"ג, מהר"ל, ברכות לד.)

ואמר הגר"א, שכך תפילתו מקובלת יותר, שאין מעיילים עליו. ("אבן שלמה" פ"ט עפ"י זוהר נ"ח)

ואף על פי כן משה רבינו הזכיר את שמה של מרים ברמז נפלא בתפילתו. כי "נא רפא" עולה בגימטריא 332 ו"מרים יוכבד" עולה גם 332! (ליקוטי מוהר"ן קע"ד)

א"ר דימי: כל המבקר את החולה גורם לו שיחיה, שמתפלל עליו שיחיה, וכל שאינו מבקר את החולה גורם לו שימות. (נדרים ב.)

ביאר החת"ס: כי דוע יש בהזכרת השם קצת התעוררות הדין עליו, ואפילו שיש שכר בעצם התפילה, יש קצת הפסד על ידי הזכרת השם, לכן הנכנס לבקר גורם לו שיחיה, כי כשמתפלל בפניו אין צריך להזכיר את שמו. (הידושי חת"ס ועי"ש)

מעשה בחמיו של ידידי שהתארח בבני ברק, הגבאי בשטיבל שהעלהו לתורה שאל לשמו, השיב 'אלתר חיים דוד לייב'... הגבאי העיר מעט ברוגז, איך אפשר לזכור כל כך הרבה שמות... אכן זה סיפורו: כאשר היה חולה הוסיפו לו את השם 'אלתר'. לאחר שנים חלה שוב, הוסיפו 'חיים'. כך נהיו לו ארבעה שמות... (נר לשולחן שבת)

"הסירו הבגדים הצואים מעליו". (מן ההפטר)

בתחילת חודש סיון, שנת תנ"ו, נמצא בעיר פוזנא נער נוצרי דקור ומגואל בדם. היהודים נחשדו מיד ברצח, המהומה וההסתה נמשכו כחודש ימים, חיי קהילת פוזנא נעצרו מלכת, שבתו, אנשים לא יצאו לעבודתם.

הציבור התכנס כולו בבתי הכנסת והתפלל על נפשו יומם ולילה. גם בקהילות הסמוכות היו איומים כי לכשתחיל הפוגרום בפוזנא הוא יתפשט לעיירות הסמוכות.

הפחד היה נורא, ואז קרה הנס, בעצם יום השבת הביאה גויה אחת בגדים למכירה, אחד הקונים בשוק זיהה כי אלו בגדי של הנרצח.

תפסוהו, ומפחד הודתה מיד כי בנה הכפרי רצח את הנער. כך שלא לרצונם של הגויים הופרה העלילה. (רבי נפתלי הכהן)